

คอลัมน์ How to Win

สายการบินโลว์คอสต์ นครโฮจิมินห์ การศึกษา

ศาสตราจารย์ ดร. อุทิศ ศิริวรรณ

11 มกราคม 2558

“ไม่ใช่เราฉลาดล้ำ วางเกมเก่ง หรือทำได้ตามแผน แต่เพราะทีมงานเชื่อเราจึงมีพลังของคนที่ย่อยสนับสนุน ”

แอนน์ มัลคาอี, CEO XEROX

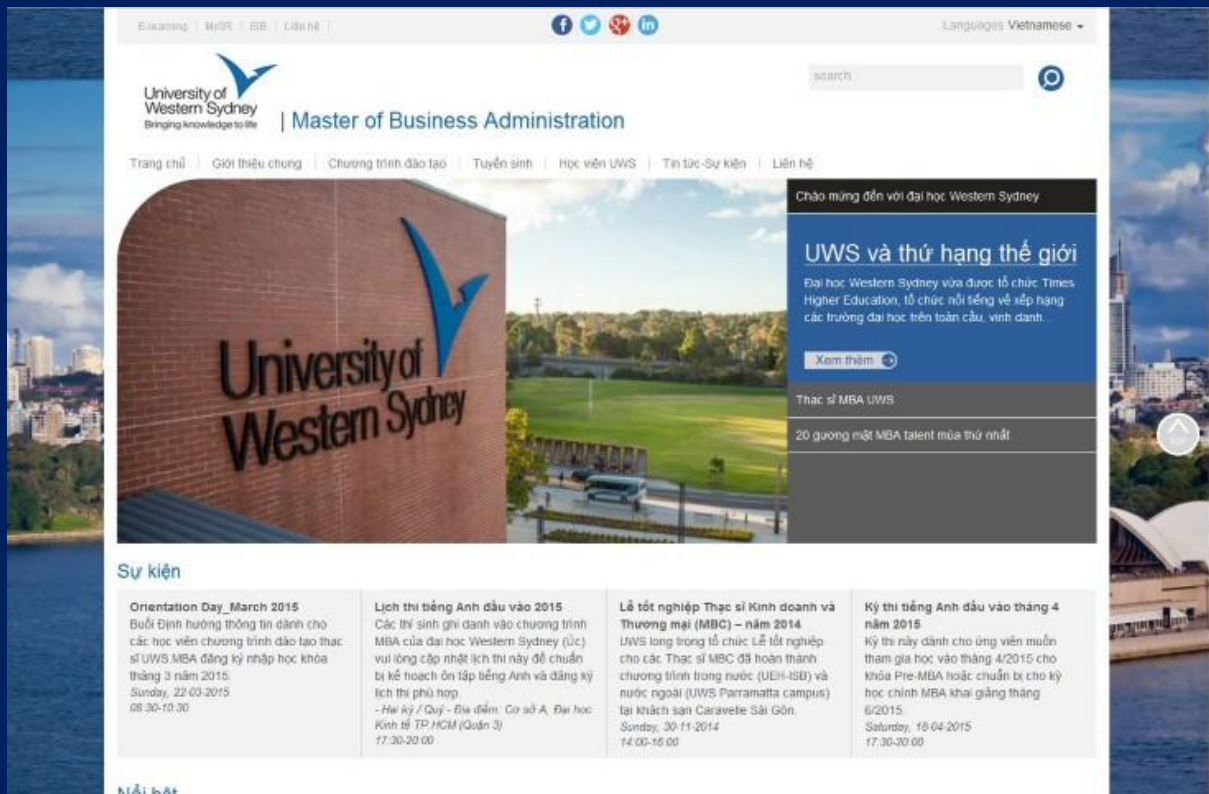
ปีใหม่ 2558 นี้ ผมได้ทดลองนั่งสายการบินต้นทุนต่ำแห่งหนึ่งจากดอนเมืองถึงนครโฮจิมินห์ด้วยเวลาแสนสั้นเพียงแค่หนึ่งชั่วโมงเศษ ค่าตัวโดยสารไปกลับเพียงแค่สามพันบาทเศษถูกกว่าไปเชียงใหม่

โครงการปริญญาโท MBA หลักสูตรนานาชาติ University of Economics Ho Chi Minh City ร่วมกับ University of Western Sydney, Australia ภายใต้สถาบันชื่อ International School of Business : ISB

<http://www.isb.edu.vn/default.aspx>

<http://uws.edu.vn/>

ได้เชิญผมไปบรรยายหัวข้อ “การจัดการเชิงกลยุทธ์ไทย-เวียดนาม”

ไม่ค่อยมีคนรู้ว่าครั้งหนึ่งผมเคยมีประสบการณ์บริหารโครงการปริญญาโทและเอกรับใช้

มหาวิทยาลัยเคอร์ดิน และมหาวิทยาลัยแห่งเทคโนโลยี ณ นครซิดนีย์ เป็นต้น

ผิดกับห้วงเวลานี้ คนทั่วไปรับรู้ที่ผมเป็นผู้บริหารระดับสูงโครงการปริญญาโทและเอกของ

มหาวิทยาลัยในอเมริการวมถึงอังกฤษอยู่ด้วย และรับรู้กันว่าทำงานรับใช้ชาติด้วยวิชาการระดับนานาชาติ

ประสบการณ์จัดการศึกษาและวิจัยระดับอุดมศึกษากับมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วโลก วันหนึ่งรวบรวม

เสร็จคงพิมพ์เป็นหนังสือเล่มใหญ่ได้เลยทีเดียว

ผมพยายามหาจุดร่วมระหว่างความแตกต่างของสายการบินต้นทุนต่ำ กับนครโฮจิมินห์ซึ่งมีรถ

มอเตอร์ไซด์ชนวนปวดหัวมากที่สุดในโลกเชื่อมโยงให้ได้กับการศึกษาระดับนานาชาติ

มีเพียงแค่ 3 เรื่องที่ไปพบเห็นมาแล้วอยากเล่า...

“การศึกษา” เป็นเรื่องแรก ที่น่าสนใจ วันนี้เมืองไทยจะไปได้เร็วหรือช้าแค่ไหน จะเปลี่ยนแปลงได้

หรือไม่ การศึกษาจะเป็นตัวขับเคลื่อนและผลักดัน

วันนี้ จะศึกษาหลักสูตรใดๆ ก็แล้วแต่ ต้องยอมรับว่าเรียนไปเพื่ออยู่กับคนและทำงานรับใช้คน

“คน” ทั้งโลกในห้วงเวลานี้กำลังปรับเปลี่ยนวิธีคิด วิธีสื่อสาร และวิธีทำงาน

สมัยหนึ่ง “อุโมงค์กุจิ” แห่งไซ่ง่อน หรือนครโฮจิมินห์มีชื่อเสียงโด่งดังว่าเป็น “เมืองใต้พิภพ” เวียดนามสร้างวีรกรรมรบเอาชนะมหาอำนาจอย่างอเมริกาได้สำเร็จ

แต่คนเวียดนามก็เปลี่ยนไป ไม่ยึดติดกับ “ชนะ” แบบเดิมๆ กลับเปิดประเทศรับรู้องค์ความรู้ใหม่ๆ

เชิญอาจารย์ระดับ ดร.ทั่วทุกมุมโลกให้เดินทางไปสอน ไปทำวิจัย

รวมถึงเปิดโอกาสให้คนมีความรู้ความสามารถคนเก่งภาคธุรกิจให้ไปค้าขายได้อย่างเสรี

ดังนั้น การศึกษาสมัยใหม่ ต้อง “สอน” ตนเองให้รู้จักประเทศตัวเอง และประเทศเพื่อนบ้านให้มากขึ้น เพราะวันนี้แม้โลกจะหมุนไปไกลแสนไกลแค่ไหนแล้วก็จริง แต่ยิ่งหมุนห่างไกล กลับพบว่ายิ่งเล็กลงๆ เรื่อยๆ

อนาคต คนจะเดินทางไปทำงานประเทศต่างๆ เป็นว่าเล่น ด้วยสายการบินต้นทุนต่ำ และรถไฟความเร็วสูง นี่คือนวัตกรรมที่ผมมองเห็นจุดยืนไทยกับประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนในอนาคตอันใกล้

“สังคมพหุวัฒนธรรม” เป็นเรื่องที่ 2 ที่น่าสนใจ อีกไม่นาน “คน” จะทำงานกับคนต่างชาติ ต่างศาสนา ต่างภาษากันมากขึ้น เดิมหายากที่คนพุทธจะคุยกับชาวคริสต์ อิสลาม หรือศาสนาอื่นๆ แต่เดี๋ยวนี้ ด้วยเทคโนโลยีทันสมัยที่เปิดกว้าง จะทำให้คนวัฒนธรรมเดียวกลายเป็นคนหลายวัฒนธรรมโดยไม่รู้ตัว

“ความคุ้นเคยกับคนในพื้นที่” เป็นอีกข้อได้เปรียบของคนที่รู้ภาษา รู้ท้องถิ่นที่ตนเองได้สัมผัสคุ้นเคย เดี่ยวนี้ไต้หวันมีแฟนเวียดนาม ไต้หวันมีแฟนคนไทย ไม่นับคนที่มิใช่แฟนต่างศาสนา มีให้เห็นมากมาย เพราะความคุ้นเคยจะนำไปสู่การสร้างสินค้าและบริการใหม่ๆ และมีผลทำให้เกิดนวัตกรรมที่ทันสมัยได้ตลอดเวลา

ที่กล่าวมาข้างต้น ฝากไว้ให้น่าไปคิด สำหรับบุคคล และองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และเครือข่ายภาคประชาชน จะได้นำไปเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดกลยุทธ์อาเซียนปี 2558 ครับ